

тестъ за духовна независимостъ, като въ IX-то и X-то столѣтія.»

Едно чудно сближеніе видимъ въ понятіята и стремленіето на Іоанна съ Симеона. И единътъ и другъйтъ, като са въскачихъ на прѣстола, най-напредъ са погрыжихъ да оградѣтъ и възвысѣтъ династическото си достойнство. Но ако си припомнимъ политическытъ обстоятелства, при които Симеонъ и Іоаннъ поченахъ да дѣйствувать, ный виждамы че Іоанну бѣше много по-мѣчно да са разправи отъ една страна съ Гърцы и Кръстоносцы, а отъ друга — съ Папа Иннокентій III, който бѣше душата на религиозното и политическо стремленія на онова време. Краткото но дѣятелното царуванье Іоанново представя едно външно проевеніе на младытъ силы на възрожденната България при новата династія, и едно вътрешно стремленіе — да утвърди самостоятелността, която тогази са изразяваше въ духовно-религиозната самостоятелность, като залогъ на политическата сила на царството. Ный тукъ нѣма да слѣдимъ за постояннытъ военны успѣхы Іоанновы, които сж изложены доста на дълго въ Исторіята на Енгеля⁽⁸⁾; а искамы да видимъ какво значеніе е ималъ той като политикъ, и нигдѣ туй значеніе не са посочва толкози ясно, колкото въ сближеніето негово съ Римскыя (папскый) престолъ, казва единъ нашъ исторіографъ⁽⁹⁾. Ето за него що пише г-нъ Дриновъ въ своя « Исторически прѣгледъ на Българската Церква. » (Гл. VI, стр. 68.).

« На първо време той (Іоаннъ) имаше да са бори въ сѣмо съ византійскытъ интригы но и съ силныя си съездъ отъ кѣмъ Сѣверъ, сир. съ Маджарскыя

⁽⁸⁾ Geschichte der Bulgaren in Mönsen Halle, 1797; pag. 398 460.

⁽⁹⁾ Палаузовъ.